

Sygn. akt III KO 142/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 22 listopada 2018 r.

sprawy E. R.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii,

wniosku Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt IX K [...],
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt IX K [...], wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu dojazd do tutejszego sądu, który jest właściwy miejscowo do prowadzenia postępowania. Wskazał Sąd, że w opinii z dnia 15 czerwca 2018 r. biegli z [...] Zakładu Medycyny Sądowej stwierdzili, iż obecny stan zdrowia E. R. nie stanowi bezwzględnego medycznego przeciwwskazania do jego uczestnictwa w czynnościach procesowych. Jednak ze względu na stwierdzone u oskarżonego zmiany chorobowe, czynności procesowe z jego udziałem mogą być prowadzone jedynie w miejscu pobytu oskarżonego, przy czym czas ich trwania nie powinien przekraczać jednorazowo dwóch godzin. Sąd podkreślił, że w tej sytuacji stan zdrowia oskarżonego jest przeciwwskazaniem dla

długotrwałych podróży, a zatem postępowanie karne winno toczyć się w sądzie zlokalizowanym bliżej jego miejsca zamieszkania. Oskarżony mieszka w W., a zatem w odległości około 350 km od siedziby właściwego Sądu Rejonowego w G.. Zdaniem wnioskującego Sądu, dobro wymiaru sprawiedliwości warunkowane potrzebą doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się być mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu, uzasadnia przekazanie sprawy E. R. innemu sądowi równorzędnemu, mającemu siedzibę w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego, którym to Sądem w niniejszym przypadku jest Sąd Rejonowy w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w G. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575*). Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626*).

Właśnie z powodu stanu zdrowia oskarżonego, który uniemożliwił mu udział w postępowaniu, w dniu 26 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w G. zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie. Kolejne okresowe opinie biegłych, powołanych przez Sąd celem określenia stanu zdrowia oskarżonego, potwierdzały niemożność jego udziału w czynnościach procesowych. Dopiero we wskazanej wcześniej opinii z dnia 15 czerwca 2018 r. biegli stwierdzili, iż obecny stan zdrowia oskarżonego nie stanowi bezwzględnego medycznego przeciwwskazania do uczestnictwa w czynnościach procesowych, wszakże przy zachowaniu pewnych warunków.

W szczególności, nie są zalecane długotrwałe podróże i wskazane jest, aby postępowanie toczyło się w sądzie zlokalizowanym w miejscu zamieszkania oskarżonego i jednorazowo czynności procesowe z jego udziałem nie powinny trwać dłużej, niż 2 godziny.

Trafnie zatem wskazuje wnioskujący Sąd, iż przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. sądowi równorzędnemu jest uzasadnione w sytuacji, gdy stan zdrowia oskarżonego jest taki, że nie wyklucza wprowadzenia jego stawienia w sądzie, ale jednocześnie poważnie utrudnia jego samodzielne stawienie się w sądzie znacznie odległym od miejsca zamieszkania. Należy też zgodzić się, że dojazd oskarżonego do Sądu Rejonowego w G. bez stosownej opieki lekarskiej mógłby realnie narazić jego zdrowie na poważny uszczerbek, a nic nie wskazuje na to, aby w przewidywanym czasie uległ on polepszeniu.

Wskazane powyżej okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej określonej w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W., skoro oskarżony zamieszkuje w W., na ul. Z.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.